

Zondag 17 mei 2020, 6^e zondag van Pasen

Ik zal u niet verweesd achterlaten, Ik keer tot u terug

(Joh., 14,18)

Lieve mensen, we leven midden in de coronacrisis, een dramatische tijd, vol onzekerheid en angst, angst ook voor de dood. Heel de Veertigdagentijd en de Paastijd waar we nu in leven, heeft in het teken van het coronavirus gestaan. We kunnen niet naar de kerk, we moeten fysiek afstand van elkaar houden.... Wellicht voelen we ons wel 'verweesd' door dit alles, eenzaam, alleen gelaten....Maar we lezen vandaag bij Johannes uit de afscheidsrede van Jezus bij het Laatste Avondmaal. En vandaag zegt Jezus dat Hij ons niet verweesd zal achterlaten als Hij sterft. Jezus zegt ons vandaag heel duidelijk aan dat Zijn dood het einde niet is voor de relatie, de verbondenheid met Hem. Op Zijn gebed zal de Vader ons een Helper sturen die altijd bij ons zal blijven. Die Helper is ook nú bij ons, ja in ons. Als we dát toch eens lijfelijk zouden kunnen voelen, ook als we angstig zijn, en onzeker, ook nu in deze zware coronatijd...we gaan er straks meer over horen. Laten we nu eerst ons hart tot God onze Vader richten, en om Zijn ontferming bidden, die we altijd maar ook nu zo voelbaar hard nodig hebben!

Eerste lezing: Handelingen 8, 5-8. 14-17

Uit de Handelingen der Apostelen

In die dagen kwam de diaken Filippus in de stad van Samaria en predikte daar de Messias. Filippus' woorden oogstten algemene instemming toen de mensen hoorden wat hij zei en de tekenen zagen die hij verrichtte. Uit vele bezetenen gingen de onreine geesten onder luid geschreeuw weg en vele lammen en kreupelen werden genezen. Daarover ontstond grote vreugde in die stad. Toen de apostelen in Jeruzalem vernamen dat Samaria het woord Gods had aangenomen, vaardigden zij Petrus en Johannes naar hen af, die na hun aankomst een gebed over hen uitspraken, opdat zij de heilige Geest zouden ontvangen. Deze was namelijk nog over niemand van hen neergedaald; ze waren alleen gedoopt in de naam van de Heer Jezus. Zij legden hun dus de handen op en ze ontvingen de heilige Geest.

Tweede Lezing: Petrus 3,15-18

Uit de eerste brief van de heilige apostel Petrus

Dierbaren, Heiligt in uw hart Christus als de Heer. Weest altijd bereid tot verantwoording aan alwie u rekenschap vraagt van de hoop die in u leeft. Maar verdedigt u met zachtmoedigheid en gepaste eerbied, en zorgt dat uw geweten zuiver is. Dan zullen zij die uw goede christelijke levenswandel beschimpen, met hun laster beschaamd staan. Hoeveel beter is het, zo God het wil, te lijden voor het goede dat men doet dan straf te ondergaan voor misdrijven. Ook Christus is eens voor al gestorven voor de zonden, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, om ons tot God te brengen. Gedood naar het vlees, werd Hij ten leven gewekt naar de Geest.

Evangelielezing: Johannes 14, 15-21

Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Johannes

In die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen: "Als gij Mij liefhebt, zult ge mijn geboden onderhouden. Dan zal de Vader op mijn gebed u een andere Helper geven om voor altijd bij u te blijven: de Geest van de waarheid, voor wie de wereld niet ontvankelijk is, omdat zij Hem niet ziet en niet kent. Gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn. Ik zal u niet verweesd achterlaten: Ik keer tot u terug. Nog een korte tijd en de wereld ziet Mij niet meer: gij echter zult Mij zien, want Ik leef en ook gij zult leven. Op die dag zult gij weten, dat Ik in mijn Vader ben en gij in Mij en Ik in u. Wie mijn geboden onderhoudt, die hij heeft ontvangen, hij is het die Mij liefheeft. En wie Mij liefheeft, zal door mijn Vader bemind worden; ook Ik zal hem beminnen en Ik zal Mij aan hem openbaren.

Overweging

Begin dit jaar is een zeer dierbare zus van me gestorven. En sterk heb ik toen ervaren, hoe zij intens aanwezig was na haar overlijden, haast intenser en méér aanwezig júist omdat ze gestorven was....Maar ook ervoer ik toen de pijn die in me opkwam, de angst of ik wel genoeg gedaan had voor onze relatie, heb ik geen dingen laten liggen, onbesproken gelaten, waar ik achteraf spijt van heb? Intenser dan bij het overlijden van een dierbare kun je dat niet ervaren, althans, zo heb ik dat zelf nu en ook vaker ervaren, en wellicht herkent u dat ook?

Deze gevoelens gaan ook door me heen bij dit evangelie van vandaag. Jezus spreekt hier woorden uit Zijn afscheidsrede = de laatste woorden voor Hij sterft, het testament dat Hij uitspreekt bij het Laatste Avondmaal. Nog eenmaal zegt Hij met alle indringendheid van die laatste woorden die Hij hier spreekt, hoezeer Hij en de Vader één zijn, en hoe Hij ons in die eenheid laat delen: "Gij zult weten dat ik in mijn Vader ben en gij in Mij en Ik in u" . En vandaag zegt Hij expliciet, dat Hij ons niet verweesd zal achterlaten, nu Hij heengaat, maar dat Hij Zijn Vader zal vragen zijn Geest te zenden, opdat wij deelhebben aan Zijn Geest, de Geestkracht van Gods Liefde. De eenheid met Hem en met de Vader zal niet door de dood verbroken worden!

Hoe meer een mens gevoed wordt door de levenskracht van God, de H. Geest, de Liéfdé dan ook, hoe inniger hij zijn verbondenheid met de Vader en de Zoon beleeft, hoe vruchtbaarder zijn leven wordt: de vruchten van de Geest zullen in hem tot leven komen. Zó rijk is die belofte, als we dat toch eens tot in ons merg zouden kunnen ervaren.

Het evangelie van vandaag begint met "als gij Mij liefhebt zult ge mijn geboden onderhouden, dán zal de Vader op mijn gebed u een andere Helper geven om voor altijd bij u te blijven". En dan voel ik die pijn , die zo voelbaar is als een dierbare is overleden: als Jezus ons zo op het hart drukt, om Zijn geboden te onderhouden, wat niet anders is dan Zijn Liefde tot leven brengen in mijn, in ons leven... wat breng ik, brengen we daar dan toch van terecht? Het evangelie van vandaag roept bij me op, dat Jezus is als een dierbare overledene, en het roept de vragen op, of ik wel genoeg dóe om de relatie met Hem de waarde de geven die het verdiént? Jezus zelf geeft het al aan: "wie Mijn geboden onderhoudt, hij is het die Mij liefheeft". Daar draait het dus om. Om de Liefde. Dat is natuurlijk allang bekend: Jezus heeft het altijd over de liefde. Maar meestal lijkt het dan te gaan over de naastenliefde, om wat wij voor elkaar kunnen opbrengen. Maar hier zegt Hij toch duidelijk, dat het er op de eerste plaats om gaat, of wij Hém wel liefhebben: "als gij Mij liefhebt..". Dat vind ik een haast te intieme vraag, die me ook wel wat onthutst: dan laat ik Hem wel èrg dichtbij

komen in mijn persoonlijke leven....? Hoe is dat voor u? Ik vermoed, dat wij niet gewend zijn om zó over Hem te denken, over ons geloof dan toch ook, laat staan om dat zo te vóelen....? Ons geloof is mogelijk toch wat afstandelijker...? Maar zou dát niet precies de reden kunnen zijn, dat ook onze geloofs*beléving*, dat ook onze relatie met Jezus als mensgeworden verpersoonlijking van God, wat afstandelijker blijft allemaal, en dat het soms kan voelen als een ver-van-mijn-bed-show, dat de rijkdom ervan niet ècht tot in ons merg kan doordringen? Ik wil het daarom nu niet verder hebben over het onderhouden van Zijn geboden, dat doen we al zo vaak, laten we ons nu maar even verdiepen in die relátie met Hem, over de intimiteit waar Hij ons toe uitnodigt.

Zo intiem haast zijn toch ook die troostwoorden van Hem, die Hij hier uitzegt, dat Hij ons niet verweesd zal achterlaten: ook al is Hij straks weg, Hij zal ons Zijn Geest geven, en die zal *in* ons zijn. Hij zal middels Zijn Geest *in* ons zijn, meer nog en intenser dan toen Hij er nog was, zoals we ook kunnen ervaren als een dierbare overlijdt.....Misschien maakt dit evangelie daarom wel een wat overweldigende indruk op me: hier wordt van mij, van ons gevraagd om precies in dié intieme relatie met Hem te gaan staan als die we hebben met onze dierbaren. En hoe wonderbaarlijk prachtig is het dan toch, dat ons vandaag de H. Geest beloofd wordt, een andere Helper om voor altijd bij ons, ja zelfs *in* ons te blijven, nu Jezus van ons weg gaat. En hoe intiem is dat dan wel niet: de H. Geest, de rouach uit het scheppingsverhaal, waarmee God ons tot leven wekte, de levende adem van God zelf die ons bezielt....Onze adem, dat gebeurt nú in ons lichaam: we ademen hem in en uit. Maar de Levensadem van God gaat nog veel diéper dan onze longen, die raakt ons in ons diepste diep. “Wie Mij liefheeft, zal door de Vader worden bemind; ook Ik zal hem beminnen en Ik zal Mij aan hem openbaren”.....Dát is de belofte die Jezus ons vandaag doet, nu Hij op het punt staat van ons heen te gaan! In plaats van verweesd achter te blijven, zal Zijn levensadem, Zijn Geest *in* ons komen. “Intimior intimo meo” zei kerkvader Augustinus: dieper dan in ons diepste diep, dáár zullen wij Hem vinden, dáár zal Hij Zich aan ons openbaren! Lieve mensen, als we dit toch eens ècht tot ons zouden kunnen laten doordringen, wat Jezus ons hier aanzegt.....wát een diepe vreugde kan er dan – soms en even misschien - voelbaar worden in ons, een vreugde die ook vrede is, de vrede die Jezus ons belooft, *Zijn* vrede zoals de wereld ons niet geven kan....ook midden in deze moeilijke tijden. Dat we ons dáár door gedragen mogen weten!
Amen. Dat het zo moge zijn..

Slotgedachte:

Ziel, zoeken moet je jezelf in Mij,
En Mij moet je zoeken in jezelf.

En mocht je soms niet weten
waar je Mij zult vinden
dwaal dan niet van hier naar ginds,
maar, als je Mij wilt vinden,
moet je Mij zoeken in jezelf.

Want jij bent mijn onderdak,
jij bent mijn thuis en plaats van rust,
en daarom klop Ik altijd bij jou aan,
als Ik in jouw gedachten de deur gesloten vind.

Buiten jezelf hoef je Mij niet te zoeken,
want om Mij te vinden
zal het genoeg zijn Mij slechts te roepen;
Ik zal dan zonder talmen naar jou toe gaan,
en Mij moet je zoeken in jezelf.

Teresa van Avila.

Her-innering

wáár j' ook bent, ik zou 't niet weten
niet in tijd of afstand te meten
ik heb je bij me, diep in mij
daarom ben je zó dichtbij

Toon Hermans